

**Árbore
Commemorativa**

Acivro femia casada no ano 1988 co acivro macho que ten ao seu carón. A simbólica voda foi oficiada por D. Gustavo Varela Gutiérrez de Caviedes, mestre da natureza que a trouxo do seu Pazo de Lens (Aímes).

ACIVRO

"Acivro do pazo de Lens"

Ilex aquifolium

*SABÍAS QUE...? A planta do acivro é usada, xunto co "muérdago" (*Viscum album*), como adorno nas casas durante as datas do Nadal. Usábase tradicionalmente no inverno no norte e centro de Europa, xa que adoita ter froitos nesa época. Posteriormente este costume estendeuse a outros países a mediados do século XX, entre eles España en 1930.*

Da familia das Aquifoliáceas, é unha planta centroeuropea e mediterránea, que non chega moi ao norte en Europa. Tamén se atopa no noroeste de África e sueste de Asia. Na Península é máis abundante na zona setentrional e a medida que se descende en latitude vaise acantonando nas serranías e áreas montañosas.

Nome común: Acebo (cast.); Acivro (gal.); Common Holly, English holly, European holly (ing.).

Etimoloxía:

- *Ilex*: nome xenérico que era o nome designado en latín para unha especie de *Quercus* (*Quercus ilex*) comunmente chamada aciñeira, que ten unha follaxe similar ao acivro europeo, e ocasionalmente confúndese con el
- *aquifolium*: epíteto latino composto por *aqui*, de *acus*, -uus, agulla, e *folium*, -ii folla, co sentido de "follas picantes"

Descrición da especie: Arbusto - árbore moi densa e ramosa que pode alcanzar ata os 12 m de talla. O tronco é recto e o porte piramidal. A cortiza e ramas son grises e lisas. As súas follas son persistentes, simples, pecioladas, alternas, con forma ovalada e, como calidade máis característica, cun bordo fortemente espiñento nos exemplares novos e nas ramas máis baixas nos adultos e, nin espiñentas lateralmente, nin coriáceas e de cor moito máis clara as mozas das ramas superiores destes últimos. O que a diferencia das da "coscoja" (*Quercus coccifera* L.), é que son moito máis pequenas e clariñas, e das da aciñeira, que son algo menores e teñen o envés veludo. Existe exemplar macho e exemplar femia. Os machos teñen unhas flores esbrancuxadas que adoitan pasar desapercibidas, pero as femias, tras a fecundación, producen un froito pouco carnoso (drupa), globoso/elipsoidal centimétrico, de cor verde nun primeiro tempo e logo dunha cor vermella brillante ou amarelo vivo, que madura moi tarde -cara a outubro ou novembro- e que permanece moito tempo na árbore, a miúdo durante todo o inverno. Contén no seu interior catro ou cinco sementes (pirenos).

